

Hồi 18

Hư Vân Cổ Bảo

Trong nỗi tuyệt vọng cận kề cái chết nàng vẫn nuôi hy vọng, không từ bỏ nó, trong lòng nàng vẫn không ngừng thầm gọi tên Ngọc Kỳ, chính tên của chàng đã tiếp thêm cho nàng không ít dũng khí niềm tin, để gắng gượng chống chọi với thân chết hiện thân qua làn khói dày đặc trong mật thất này.

Ngay vào lúc sắp rơi vào cảnh hôn mê hoàn toàn, Thanh Hoa chợt nghĩ đến việc dùng kiếm tự vẫn, nhưng đợi đến lúc nàng định giờ kiếm lên thì nàng đã không còn sức lực để giờ kiếm nữa rồi.

Đúng lúc ấy không khí trong lành bỗng nhiên trở lại. Thanh Hoa hít một hơi thật sâu, tinh thần lại phấn chấn lên.

Bên ngoài lại vang lên tiếng người nói:

- Tiểu tử nghe đây, đồng bọn của ngươi đã đến đây yêu cầu bảo chủ thả ngươi ra. Tại hạ vâng lệnh bảo chủ dẫn ngươi ra, nhưng nếu ngươi không biết nặng nhẹ mà vùng kiếm vọng động, phụ tấm lòng tốt của bằng hữu ngươi, thì cả bọn các ngươi sẽ bị bắt ở lại nơi đây đấy.

- Bằng hữu của bốn thái gia là ai? Không phải đã đến từ lâu rồi sao?

- Bằng hữu của ngươi là Dương Ngọc Kỳ, đàm đạo vui vẻ với bảo chủ xong đã kiêu về, bảo chủ đã tặng cho y hai mỹ nữ hai thiếu niên, còn thêm tuần mã thật tốt.

Thanh Hoa vừa nghe, chỉ thấy trong lòng bối rối, nàng không hiểu chân giả ra sao, khó chịu vô cùng.

Người bên ngoài lại nói:

- Xin đợi một chút, tại hạ lập tức mở khóa mật thất.

Bức tường từ từ chuyển động âm ỉ, một khối đá lớn chầm chậm được dịch sang một bên. Ánh sáng ủa vào thất, hiện ra nơi cửa hai tên đại hán đang xách một chiếc đèn lồng.

Thanh Hoa sợ đối phương có mưu kế gì chẳng nên giờ kiếm ra trước để phòng, ánh sáng vừa ủa vào nàng lập tức phòng ra mật thất vượt lên phía trước hai tên đại hán.

Hai tên đại hán vội lùi ra sau hai bước, la lên:

- Xin đừng động thủ, đi theo chúng tôi.

Thanh Hoa dùng kiếm chỉ nói:

- Đi! Muốn giở trò gì. Hừ! Cận thận không ta đâm cho một trăm nhát kiếm hồi chẳng kịp đó.

Hai tên đại hán dẫn Thanh Hoa đi vòng vo, đoạn từ từ lên cao chỉ có một con đường hẹp đủ cho hai người đi mà thôi, dường như đã đi qua rất nhiều đạo lộ vòng vèo.

Không bao lâu, phía trước mặt sáng rực, đi vào một căn đại sảnh rộng lớn. Bốn bên trong đại sảnh có rất nhiều thiếu niên, thiếu nữ vận hồng y phân đứng khắp nơi, tất cả họ đều nhìn Thanh Hoa với ánh mắt kỳ lạ, nhưng không hề có ý định ra tay. Mắt của nàng lướt qua các khuôn mặt của các thiếu nữ trong sảnh, trong lòng thầm thầm nghĩ: “Ồ! Những nàng thiếu nữ này đẹp tuyệt. Lão già Như Hư Nhân Ma tìm bắt đâu được nhiều thiếu nữ tuyệt sắc như vậy kìa?”

Hai đại hán vẫn chưa dừng lại, từ một chiếc cửa nhỏ sơn đỏ rẽ vào một tòa đại sảnh.

Bên ngoài cửa đại sảnh, Ngọc Kỳ đang nghiêng rằng nhú mày đứng chống nạnh. Nàng vừa thấy Ngọc Kỳ trong lòng giật mình lao về phía chàng, nhưng khi vừa đến bên chàng nàng lại chạy thẳng vượt qua.

Thanh Hoa lúc ấy chỉ để lộ đôi mắt, thân pháp cực kỳ nhanh, Ngọc Kỳ không chút để ý, vì thần ý của chàng đang để tâm quan sát xem bọn người xung quanh có ý định gây khó khăn gì hay không.

Đợi cho Thanh Hoa đã ra khỏi đại sảnh, Ngọc Kỳ mới hướng về phía nội sảnh nói lớn:

- Đa tạ thâm tình bảo chủ, sau này tại hạ cũng sẽ cho người một cơ hội! Xin kiếu!

Chàng chậm rãi đi về phía tuần mã, đón lấy dây cương, thấp giọng ghé sát vào tai thiếu nữ lúc này nói lời cảm tạ:

- Đa tạ cô nương nhưng tại hạ không biết người này có phải là đồng bọn của tại hạ không. Chúng ta đi thôi!

Thanh Hoa đứng phía sau cách năm người Ngọc Kỳ khoảng năm trượng. Nhìn về họ thấy Ngọc Kỳ nói nhỏ bên má thiếu nữ mỹ miều kia, lại thấy thiếu nữ này nhoẻn miệng cười dung mạo như hoa đào, phía trước ngực áo bị xé rách che không kín phần ngực, y phục không ngay ngắn. Khoảng cách hai người lại quá gần có vẻ thân thiết lắm.

Nàng trong lòng cuộn lên cơn ghen ô ạt, mắt như hoa lên, đột nhiên đứng lại, định quay đầu sang hướng khác chạy đi, nhưng Ngọc Kỳ đã quay sang nói với nàng:

- Huynh đệ, xin đi trước một bước, tại hạ đã bị lão ma ám toán, kinh mạch đã không còn bình thường như trước nữa. Chúng ta đi mau đi!

Giọng nói của chàng rất lớn, vốn là cố ý lớn tiếng để cho lão Ma nghe thấy, chàng vẫn còn muốn dụ lão ma động thủ, kiếm cớ để hủy diệt tòa Hư Vân bảo kỳ dị tàn độc này.

Nhưng lão ma không bị mắc bẫy, còn Thanh Hoa vừa nghe trong lòng rung động, lão đảo cơ hồ sắp té xỉu:

- Người... người...

Nàng thất thanh la lên, gần như ngã nhào.

Ngọc Kỳ vừa nghe hai tiếng ấy thất kinh vô cùng, đây rõ ràng là giọng của Thanh Hoa mà, chàng vội kêu khẽ:

- Là Hoa muội à?

Thanh Hoa nhào tới nắm cánh tay của Ngọc Kỳ, cuống quýt lắp bắp hỏi:

- Kỳ ca, huynh bị ám toán gì? Sao rồi? Có nguy hiểm không?

Ngọc Kỳ trấn tĩnh, đỡ lấy Thanh Hoa đi tới trước đoạn dùng truyền âm nhập mật nói:

- Đa tạ muội đã quan tâm, Hoa muội, ta không hề bị ám toán, chỉ là muốn dụ lão ma ra tay. Tiếc rằng! Lão ma giảo hoạt ghê gớm lắm, không mắc bẫy...

- Huynh... huynh lừa dối muội, huynh...

Nàng cố vùng vẫy.

Ngọc Kỳ vội nói:

- Không có lừa dối muội đâu, lão ma đã dùng trà Đoạn Kinh Độc ám toán ta, nhưng lão không biết ta dùng nội công đã làm cho trà bốc hơi đi, cho nên mới không bị trúng độc.

Thanh Hoa trừng mắt nhìn nhanh vào hai thiếu nữ phía trước mặt, một nàng thiếu nữ bỗng nhiên nói:

- Ân công nên nhanh bước một chút, có lẽ sẽ tìm được danh y mà giải độc.

Thanh Hoa nổi giận quát:

- Không được phép nói.

Thiếu nữ thất kinh, vội vàng cuối đầu bước đi. Ngọc Kỳ hiểu ra, cười nói:

- Hoa muội, trở về Hứa Châu xong huynh sẽ kể rõ mọi chuyện. Khi đến Hứa Châu tìm các bằng hữu của Tống lão tiên bối thu xếp trước cho bốn người này hăng hay.

- Lão Ma tặng mỹ nữ cho huynh, huynh thu xếp ra sao? Có phải muốn muội dẫn bọn họ theo không?

- Cứu người phải cứu đến nơi đến chốn, huynh phải làm hết sức. Đừng hiểu lầm, bốn người họ là huynh cứu ra đó, sao có thể là tặng được? Sau này sẽ kể cho muội biết rõ tường tận ngay mọi việc.

Sáu người đi ra đến bên cạnh cửa bảo, lửa trên các lầu gác đã tắt, cửa hông có thể ra vào được. Mười tên đại hán sắp hàng bên cửa tiễn sáu người ra khỏi bảo.

Sắp đến Hứa Châu, Ngọc Kỳ nói:

- Hoa muội, huynh sẽ ở nơi đây cản đường bốn người của Hư Vân bảo, phiền muội dẫn bốn người này nhập thành, tìm các bằng hữu thu xếp cho hai vị cô nương này.

Đoạn chàng gọi hai thiếu niên đến, nói với họ rằng:

- Tiểu huynh đệ, các người có thể đi đi, có thể đi đến chân trời góc biển nào cũng được càng xa càng tốt, giang hồ đầy dẫy nguy hiểm, đừng nên luyến tiếc, do dự.

Hai thiếu niên vội quỳ xuống khấu đầu nói:

- Ân công xinh hãy nhận tiểu nhân theo hầu hạ bên cạnh người...

Ngọc Kỳ đỡ họ dậy nói:

- Tiểu huynh đệ, tại hạ rong ruổi giang hồ, thân như lục bình trôi nổi cứu nhân khắp nơi trong thiên hạ, nên phải nay đây mai đó vô định, làm sao dẫn huynh đệ các người theo được? Đi đi! Tại hạ ở đây ngăn cản bốn người của Hư Vân bảo, cho các người có cơ hội thoát thân, chúc may mắn.

Hai thiếu niên biết rằng đã không còn hy vọng, đành nói lời cảm ân sâu nặng đoạn kiếu từ ra đi.

Hai thiếu nữ lúc này cũng biến sắc, lệ tràn xuống hai má nói:

- Ân công không bảo vệ chúng tôi nữa sao? Có thể khiến chúng tôi cô độc không nương tựa, lão ma có lẽ sẽ không tha cho chúng tôi, e rằng không thoát được bàn tay độc ác...

Ngọc Kỳ nói liền:

- Nhị vị cô nương xin an tâm đi. Dương mỗ vẫn có các bằng hữu trên giang hồ, họ có thể thu xếp cho các vị, xin hãy đi theo vị bằng hữu của tại hạ.

Thanh Hoa nguyệt chàng một cái, cười nói:

- Không giữ họ lại bên cạnh huynh à? Muội có thể dẫn họ theo được mà!

Ngọc Kỳ phóng mình lên ngựa cười nói:

- Muội thật lý lắc tinh ma lắm, đợi mà xem.

Đoạn chàng ra roi thúc ngựa như bay về hướng Hư Vân bảo.

Đi chưa được nửa dặm thì phía trước đã phóng tới như điên năm tên đại hán cười ngựa vận khinh cuối người phóng tới.

- Đứng lại!

Ngọc Kỳ hét to, người và ngựa đứng sững giữa đường, trong tay chàng cặp liền năm đồng thanh tiền, chuẩn bị giáp trận giao đấu.

Năm tên đại hán ngẩng đầu thẳng người lên, nhưng vẫn không ngừng lại, tiếp tục phi như bay tới trước.

Mấy đồng tiền bay như điện xẹt, phân ra bay về hướng năm con ngựa. Trong nháy mắt, ngựa hí người văng ra như đá lở vậy, năm con ngựa bị năm đồng tiền cắm vào má, lần lượt ngã nhào vào tuyết trên mặt đất.

Năm tên đại hán cũng nhanh nhẹn không kém, khi năm con ngựa ngã nhào chúng đã phóng người sang một bên nhanh như cắt rút ra binh khí giắt sau lưng.

Ngọc Kỳ vẫn ngồi trên ngựa, nói lớn:

- Các huynh đệ, không được đi đường này, gặp phải bọn cường đạo trên đường sẽ không nghe nghĩa lý đâu.

Năm tên đại hán đứng xếp hàng trước mấy con ngựa, một tên mày rậm trong bọn gằn giọng hỏi:

- Các hạ cản đường là có dụng ý gì? Hư Vân bảo đã đối xử hết tình tận nghĩa với các hạ rồi còn gì, tại sao giờ lại ở giữa đường thị uy nữa làm gì.

Ngọc Kỳ cười ha hả nói:

- Hãy về đi, bẩm báo với chủ nhân các người, không cần phải tuyệt đường sống của người khác như vậy, Dương mỗ vẫn còn ghi nhớ thịnh tình của Hư Vân bảo. Còn nếu các người muốn tìm tung tích Dương mỗ có thể nghe ngóng dò hỏi trên giang hồ bất

tất phải truy sát như vậy. Bao lời nói đã hết, nghe hay không tùy các người, còn như ngược lại Dương mỗ sẽ chờ ở đây, ai muốn vượt qua xin thử lợi hại Dương mỗ.

Ngọc Kỳ lần qua lần lại mấy viên đạn Hồi Phong châu bằng sứ phát ra những tiếng kêu réo rắt.

Năm tên đại hán nghe thấy nhìn thấy như vậy tức thì bốn tên từ từ lùi lại, một tên cầm kiếm chấp sau lưng đi từng bước đến gần Ngọc Kỳ gật nói:

- Dương đại hiệp, xuống ngựa đi, tại hạ phải thử lợi hại của các hạ một chút, xem Cường Sư có thật là danh bất hư truyền không.

Ngọc Kỳ cười khà khà, vung tay cầm Hồi Phong châu nói:

- Các hạ xin chuẩn bị đón một viên đạn của Dương mỗ nhé, chuẩn bị rồi chứ!
- Tại hạ đang chờ đây.
- Cẩn thận đấy! Đánh!

Viên đạn Hồi Phong châu bằng sứ xé giề bay đi, xem chừng như không có lực đạn, chỉ thấy bóng trắng như tuyết bay đến trước người của tên đại hán khoảng chừng năm thước.

Tên đại hán hừ một tiếng, vươn tay trái định bắt lấy, khoảng cách rất gần, tay vươn ra định bắt lấy viên Hồi Phong châu. Nào ngờ viên đạn ấy hạ xuống nhanh như điện xẹt thẳng xuống đáy quần của đại hán. Chiu! Một tiếng rít chói tai chỉ còn cách đáy quần khoảng năm tấc.

Tên đại hán khiếp vía, vươn tay nhanh như chớp vỗ xuống một cái tung người lên.

Hồi Phong châu bị chưởng lực vỗ vào, lại rít lên chiu đổi hướng bay lên, xẹt qua phải. Phập! Đánh trúng ngay vào huyện Phúc thể trên gối phải của y.

Đại hán hự một tiếng, ngã nhào xuống đất. Ngọc Kỳ cười nói:

- Giả sử ta dùng thêm ba phân lực nữa, huynh đệ, người có nghĩ đến kết quả ra sao không?

Một tên đại hán khác phóng tới vỗ vào giải huyệt cho đồng bọn, nói:

- Chúng ta chịu thua, đi thôi! Về báo với chủ nhân.

Ngọc Kỳ cũng nói tiếp:

- Xin đừng trách tại hạ không tiến xa được.

Tên đại hán cuối đầu định tìm viên Hồi Phong châu lúc nãy. Ngọc Kỳ liền quát:

- Không được tìm, người không hiểu quy củ trên giang hồ sao?

Năm tên đại hán giận dữ trừng mắt nhìn chàng, đoạn quay người chạy về phía Hư Vân bảo.

Một khắc sau, Thanh Hoa vẫn vận y phục màu bạc trắng, bên ngoài khoác thêm áo, trên mặt nở một nụ cười từ xa chạy đến. Từ thật xa nàng đã la lớn:

- Kỳ ca, sao rồi?

Ngọc Kỳ quay ngựa lại, đón nói:

- Đã đuổi năm tên chuột nhắt đi rồi. Những người kia đã đưa đi chưa.

Thanh Hoa đến bên yên ngựa của Ngọc Kỳ cười nói:

- Đã đưa đi rồi, Kỳ ca, có đành lòng không?

Ngọc Kỳ cười mắng yêu:

- Tiểu yêu quái, muội không biết nguyên do gì cả? Nhường muội ngồi yên ngựa đây! Về khách điểm hân nói.

Chàng còn chưa kịp xuống ngựa thì Thanh Hoa đã phóng người lên yên ngồi ngay sau lưng của Ngọc Kỳ, nói:

- Đi thôi! Muội ở phòng bên phải của huynh đó.

- À! Thì ra muội là người bên ngoài cửa sổ đã đánh tên đại hán một chưởng đúng không?

- Tên đại hán ấy vừa đến là muội theo dõi y ngay tức thì.

- Còn Chân đệ đâu?

- Chân đệ đang ở Khai Phong phủ, sau sẽ nói cho huynh rõ.

Tuấn mã từ từ phi về hướng thành Hứa Châu, Ngọc Kỳ lại nói tiếp:

- Muội và Chân đệ không rời khỏi huynh đúng không? Hoa muội, xin đa tạ. Kỳ thực không cần bỏ đi, chúng ta ba người ba kiếm, còn sợ gì nữa chứ? Cho dù là Long đàm hổ huyết chúng ta cũng không sợ.

- Kỳ ca, muội thật sự lo sợ sẽ liên lụy đến huynh.

- Khờ quá, các người không ở bên huynh, vạn nhất xảy ra chuyện không tiếp ứng kịp, lại còn khiến cho huynh lo lắng thêm. Hứa với huynh đi, sẽ không rời bỏ huynh nữa, chúng ta cùng sánh vai hành đạo giang hồ.

Thanh Hoa không lên tiếng, đột nhiên nàng dựa vai vào lưng Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ lại nói:

- Như việc vừa nãy, nếu như không có vị tiểu cô nương ấy bảo huynh biết còn có người bị nhốt trong mật thất của đại lâu và huynh không linh tính yêu cầu lão ma thả người, nghĩ mà xem thật đáng sợ! Mặc kệ muội bằng lòng hay không, huynh quyết sẽ không để muội và các huynh đệ rời khỏi huynh nữa.

- Kỳ ca, muội mà quan trọng đối với Kỳ ca vậy sao?

Giọng nói của Thanh Hoa không được tự nhiên lắm, một tay nàng đặt lên vai của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ nói:

- Không được nói bậy, muội đừng nói vậy. Lời ấy thật đáng đánh.

Một bàn tay trắng trẻo như ngọc vươn ra từ dưới sườn của chàng. Gương mặt diễm lệ của Thanh Hoa tựa trên vai chàng, nàng thốt ra một giọng nói nhỏ nhẹ êm ái vừa đủ cho Ngọc Kỳ nghe mà thôi:

- Đánh đi Kỳ ca, muội thật sai rồi. Đó là một kinh nghiệm vô cùng đáng sợ. Lúc muội bị nhốt trong mật thất sắp hôn mê đi, muội đã từng nghĩ đến cái chết, cũng hy vọng chờ đợi huynh đến cứu. Muội đã nghĩ đến, muội thực không nên rời khỏi huynh, cũng không thể rời khỏi huynh được.

Ngọc Kỳ nắm chặt lấy tay Thanh Hoa cảm động nói khẽ:

- Hoa muội, xin hãy nhớ lời của huynh đây, cho dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, cũng đừng bao giờ quên hai chữ tự tin, đừng bao giờ nghĩ điều nông cạn, từ hôm nay trở đi, huynh sẽ đem Huyền Thông tâm pháp truyền cho muội, dù cho lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, khốc liệt nào cũng có thể vượt qua một cách an nhiên.

Thanh Hoa lặng lẽ không nói, thân mình mảnh mai kề bên đôi bờ vai rộng của chàng.

Từ đằng xa đã nhìn thấy thành Hứa Châu rồi, Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy đằng sau lưng luồng hơi ấm khiến trong lòng chàng rạo rực, trong lòng cuộn lên một tình cảm kỳ lạ rất khó tả, chàng có phần bối rối vội vàng cầm dây cương gúi vào tay Thanh Hoa nói:

- Muội cưỡi ngựa đi, huynh sẽ đi bộ.

Ngọc Kỳ vừa đặt một chân ra khỏi chỗ để chân trên yên ngựa thì Thanh Hoa đã ôm lấy vai chàng nói:

- Đừng!

Ngọc Kỳ hơi ngã người về phía trước, Thanh Hoa vội hỏi:

- Huynh sao vậy?
- Muội ở bên huynh như vậy, huynh... huynh...
- Kỳ ca, huynh sao vậy?
- Huynh hồi hộp quá.
- Muội cũng vậy, chúng ta...

Giọng của Thanh Hoa nhỏ quá, khó lòng mà nghe được.

Ngọc Kỳ đột nhiên quay người lại, trong đôi mắt ánh lên một tia nhìn kỳ lạ.

Ngựa đã dừng lại, ánh mắt chàng bắt gặp ánh mắt của Thanh Hoa, và đôi má ửng hồng của nàng cùng với hơi thở không tự nhiên của nàng. Tất cả những điều đó khiến chàng cơ hồ hoa mắt, giống như bị ai đó rung lên sợi dây đàn thần bí sâu kín trong lòng chàng, người rung sợi dây đàn ấy chính là Thanh Hoa, chính là nàng.

Đôi mắt sâu thẳm long lanh của Thanh Hoa cũng dừng cảm nhìn vào đôi mắt của Ngọc Kỳ, cuối cùng nàng đã bị ánh mắt của chàng hút lấy, khiến nàng toàn thân như thể bị điện giật, nàng từ từ nhắm mắt lại, chầm chậm đưa người về phía trước.

Những bông tuyết bay phát pheo rơi trên người họ, gió lạnh thấu xương cuộn tới từng cơn. Thế nhưng hai người trên lưng ngựa cuộn sát vào bên nhau, ngoài họ ra, tất cả những vật khác trong vũ trụ đều không còn tồn tại nữa, mọi sự tác động bên ngoài dường như đã rời xa họ rồi.

Âm thanh duy nhất còn lại chỉ là những lời nói trong cõi lòng của họ muốn nói với nhau và nhịp đập của hai con tim.

- Hoa muội...

Ngọc Kỳ thầm khẽ gọi bên tai của Thanh Hoa.

- Kỳ ca... Thanh Hoa cũng khẽ thì thầm bên tai chàng.

Rất lâu sau, nếu không phải có tiếng vó ngựa từ phía Hàn Châu vọng lại, có lẽ họ sẽ kề cận bên nhau mãi mãi.

- Hoa muội. chúng ta đêm nay sẽ ở lại Hứa Châu, ngày mai trở về Khai Phong phủ đông hà.

Nói đoạn Ngọc Kỳ nắm vòng tay ôm, quay người lại.

Trước mặt chạy đến hai con la, mang bao túi lớn. hai người cưỡi la cuối đầu vung cương đập tuyết đi đến.

Thanh Hoa người vận nam trang đội mũ, nàng vội lấy tay kéo mũ xuống che gần kín mắt, ôm lấy vai Ngọc Kỳ nói:

- Làm gì mà phải trở về Khai Phong phủ? Từ đây hướng nam đi Lâm Dĩnh, đi dọc sông Đại Hà đến Dĩnh Châu thuộc Phụng Dương phủ, rồi đi vào Ứng Thiên thẳng đến Nam Kinh, hà cớ gì phải đi một vòng đường xa oan uổng như vậy?

- Hây! Tiểu yêu, muội có vẻ thông thạo vùng này quá nhỉ?

- Muội đi vào Bố Chính Tư ở Hà Nam từ chính con đường này đó.

- Muội muốn đi qua những nơi cảnh cũ à? Vùng này e rằng sẽ không có danh lam thắng cảnh để ngắm đâu.

- Có huynh bên cạnh không cần danh lam thắng cảnh đâu.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng trên đường quan lộ hai con tuấn mã phi như lướt gió trong làn hoa tuyết mịn mù ra khỏi cửa nam Hứa Châu thành đi thẳng về hướng Lâm Dĩnh.

Theo kế hoạch lộ trình thì hai người Ngọc Kỳ phải đi qua Phụng Dương. Nơi đó có một nữ cao thủ của hắc đạo, vốn là một nữ đạo sĩ, tên gọi Thanh Hư đạo cô, ả cũng từng là môn đồ Ất Thanh yêu đạo năm xưa, hiện giờ tung tích không rõ, phủ Phụng Dương chính là sào huyệt của ả.

Hai người cưỡi ngựa đi quan Lâm Dĩnh sau đó dọc theo bờ sông nam Sa Hà đi về phía Đông, lúc này tuyết đã ngừng rơi, trời cao gió nhẹ tuyết đã đóng băng, nên ngựa đi cũng không khó nhọc lắm.

Trên con đường này các thương điểm rất ít, người đi cũng thưa thớt. Nơi đây có một vài đồi núi và hang cốc nhỏ, song đi hơn một nửa ngày trời vẫn không thấy bóng một người nào đi trên con đường cổ đạo của đồi trọc.

Hai con ngựa sánh vai nhau chạy những nước chậm, chiếm gần hết con đường cổ đạo. Thanh Hoa dung mạo tươi tắn như hoa, trên má lộ ra đôi lúm đồng tiền mỗi khi nàng nhoẻn miệng cười.

Nàng ngồi bên phải Ngọc Kỳ, chốc chốc lại nhìn Ngọc Kỳ nở nụ cười có thể khiến bất cứ một trang nam nhân nào cũng đắm đuối ngây ngất. Thanh Hoa đưa ánh mắt tình ý nồng nàn nhìn Ngọc Kỳ nói:

- Phía Bắc huyện Tây Hoa, có lăng mộ của vua Ân Cao Tổ, chúng ta đi đến đấy ngắm nhìn một chút đi.

Ngọc Kỳ cười nói:

- Trời tuyết thế này mà đi ngắm lăng, không khéo người ta lại nghĩ là người điên đấy.

Cổ đạo mỗi lúc mỗi hẹp, vách núi trải xuống bờ sông nên đường đi không còn dễ dàng nữa.

Thanh Hoa giơ tay về phái Ngọc Kỳ cười nói:

- Kỳ ca, qua đây đi.

Chiếc túi lớn đựng đồ dùng đặt trên ngựa của Ngọc Kỳ ở phía sau, còn yên của Thanh Hoa không có gì cả. Ngọc Kỳ mắc dây cương vào đầu yên ngựa, đón lấy tay của Thanh Hoa phóng mình rơi nhẹ ngay phía sau Thanh Hoa. Chàng không ngần ngại ôm lấy eo lưng thon nhỏ của nàng.

Thanh Hoa dịu dàng dựa vào lòng Ngọc Kỳ, quay người qua cắn nhẹ vào vai của Ngọc Kỳ, ngượng ngùng nói:

- Không cho...

Nàng khẽ đẩy bàn tay của Ngọc Kỳ, song cái đẩy ấy không có ý thực sự muốn đẩy đôi tay của Ngọc Kỳ ra.

Ngọc Kỳ cuối đầu xuống hôn nhẹ trên một bên má ửng hồng như hoa đào. Thanh Hoa khẽ kêu ái một tiếng vỗ vào tay của Ngọc Kỳ.

Một hồi lâu, Thanh Hoa mới trở lại trạng thái bình thường, chiếc hôn của Ngọc Kỳ thật khiến nàng khó tin đó là sự thật. Nàng cơ hồ vừa sống trong một thế giới thần bí êm ái nào đó.

Đang đi thì bỗng nhiên phía trước vang lên tiếng vó ngựa đập trên tuyết, tiếp theo là một bóng người cưỡi ngựa xuất hiện nơi giữa triền núi trước mặt đang phi nước kiệu đến gần.

Đôi mắt tinh anh đã nhìn thấy bóng người ấy, đó là một lão đạo cao niên, đang ung dung cưỡi ngựa đi xuống từ trên núi cao đầu đội mũ, thân vận một chiếc áo dài của các đạo sĩ thường vận màu xanh viền hồng, vai đeo kiếm, phát trần cắm bên cổ áo. Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy, khẽ kêu lên:

- A! Là Huyền Linh đạo trưởng.

Thanh Hoa cũng nhận ra đó là Huyền Linh đạo trưởng khi ở Phù Đồ Cổ Trạch ra tay hiệp trợ, lão đạo từng leo lên vách núi cùng với Thiên Nhai Phá Ất, tấn công vào Phù Đồ Cổ Trạch.

Nàng dò nhìn lão đạo đoạn nói:

- Gương mặt phủ sức và ngủ quan quả đúng là Huyền Linh đạo trưởng.

Ngọc Kỳ phóng mình về ngựa của mình như trước, ghìm cương ngựa đón Huyền Linh đạo trưởng đi tới, từ xa chàng đã cất tiếng:

- Lão tiên bối vừa đi đâu? Văn bối là...

Lão đạo thúc ngựa lại, ngắt lời của Ngọc Kỳ cười nói liền:

- A! Là Dương công tử. Sao? Dương công tử lại đi trên con đường cổ đạo này? Không phải là đi đến phía đông Khai Phong phủ. Sau đó đi đến Ứng Thiên phủ sao? Bần đạo vừa từ Dinh Châu đến, công tử gần đây vẫn mạnh giỏi chứ?

Ba con ngựa đã đến một chỗ, Thanh Hoa vòng tay thi lễ nói:

- Xin ra mắt đạo trưởng, chẳng lẽ đạo trưởng không nhận ra văn bối là Nguyên Chân sao?

Lão đạo đưa mắt nhìn Thanh Hoa một chút đoạn nói:

- À! Là Triệu hiền điệt phải không? Sau khi chia tay ở Phù Đồ Cổ Trạch cũng đã khá lâu rồi phải không? Lệnh tử của Triệu công tử đâu rồi?

Thanh Hoa lấy làm lạ, thầm nghĩ:

- “Ây da! Đôi mắt của lão đạo sao thật là quen quá. Huyền Linh đạo trưởng chia tay với mình ở Khai Phong phủ, sao lão đạo lại nói là ở Phù Đồ Cổ Trạch vậy cà?

- À, gia tử của tiểu điệt vẫn đang ở Khai Phong phủ. Xin hỏi hiện giờ đạo trưởng ở nơi đâu?

Huyền Linh đạo trưởng thở dài một cái, than:

- Bần đạo định đi đến Phụng Dương thăm một người bằng hữu tri giao, nào ngờ lại không gặp, nên phải quay về. Dương công tử, xin hỏi chuyến đi lần này định đến nơi nào?

- Văn bối đang đến...

...

(Thiếu trang 36 và 37)

... vừa đứng người lên né sang một bên tránh chướng của Ngọc Kỳ đánh tới.

Thanh Hoa cũng đã rơi nhẹ xuống, trên lưng ngựa của nàng, bất thành lình một cuộn khói màu đỏ nhạt lướt tới, bao trùm lên người nàng. Thanh Hoa nổi giận quát:

- Tên súc sinh người...

Chưa nói dứt, nàng bỗng toàn thân mềm nhũn trượt khỏi yên ngựa rơi xuống. Con ngựa bị kinh lực của Ngọc Kỳ đánh ra phản lại, lùi ra sau mấy bước, cơ hồ sắp giẫm lên Thanh Hoa.

Ngọc Kỳ nhanh như cắt vươn tay như chiếc gọng kiềm bằng sắt nắm lấy thắt lưng của Thanh Hoa, đoạn phóng tới trước.

Lúc ấy là đang trên triền núi, Huyền Linh đạo trưởng đã chạy ở xa hơn mười trượng, xác con ngựa cũng lăn xuống triền núi, phía dưới là sông Sa Hà, cũng không hại gì, tuyết lại dày.

Ngọc Kỳ không định đuổi theo đối phương, cứu người gấp hơn mà loại khói màu đỏ nhạt này chàng đã lãnh giáo qua hai lần rồi đó là Đào Hoa Cổ Chướng, một loại độc khí của Bách Độc Long.

May là bên người chàng hôm nay đem theo túi thuốc giải mà Độc Vô Thường đã từng tặng chàng, khi ở Phù Đồ Cổ Trạch chàng đã tìm lại được. Chàng vội vàng lấy thuốc giải để cứu người bạn tình của mình, đành để cho tên Huyền Linh đạo trưởng giả mạo chạy trốn mất hút.

Thanh Hoa vừa tỉnh dậy đã vội hỏi ngay:

- Kỳ ca, tên súc sinh ấy đâu rồi?

Ngọc Kỳ đỡ nàng dậy nói:

- Huynh đã để cho y trốn mất rồi, thật đáng tiếc.

- Tại sao hắn linh thông như vậy cà, có thể đi trước mặt chúng ta, theo dõi sát chúng ta không buông tha chứ?

Ngọc Kỳ trầm ngâm một hồi lâu đoạn nói:

- Huynh đã hiểu được minh bạch phần nào, Thần Kiếm Thư Sinh và Trì Khiêm nhất định có cấu kết với nhau. Hiện giờ điều khó hiểu duy nhất chính là thân phận của Thần Kiếm Thư Sinh. Nếu như hắn nhất định theo dõi chúng ta, sau này sẽ không thoát khỏi tay chúng ta đâu.

- Thuật cải trang của tên súc sinh ấy quả thật tài tình vô song, nếu mà hắn có thể thay đổi được cả đôi mắt, có lẽ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm vô cùng. Kỳ ca, Thần Kiếm Thư Sinh có thể là đệ tử hay là con trai của Như Hư Nhân Ma không?

- Nhưng Như Hư Nhân Ma lúc trước là thủ hạ dưới tay của Ất Thanh yêu đạo, lại không cùng đường với bọn Vô Vi bang, lão ma lại gần đến thời kỳ gần đất xa trời, mạng của y như đèn treo trước gió, có lẽ không cấu kết với bọn Ất Thanh yêu đạo nữa.

- Điều chúng ta cần lưu ý là không để hấn trốn thoát lần sau nữa. Hai người lại lên đường dọc theo sông Dĩnh Hà về phía đông.

Vào ngày thứ ba, họ cách Thái Hòa chừng mười dặm, dự định sẽ đến Thái Hòa, tối đến đi đến Dĩnh Châu tìm nơi trú ngụ.

Nơi họ đến là vùng đồng bằng Hoàng Chuẩn, vùng này mênh mông bát ngát, cả một vùng là đất bằng ngoài một vài thôn xóm xa tít nơi đường chân trời, còn có các bụi cây cỏ khô héo bên bờ sông Dĩnh Hà.

Con đường cổ đạo ở đây rộng rãi hơn so với cổ đạo trong vùng núi, hai con ngựa đạp tuyết bước chậm rãi, một con trước một con sau. Song vẫn là Thanh Hoa ngồi cùng trên yên với Ngọc Kỳ, nàng ngã người vào lòng chàng nhắm đôi mắt phượng mày cong vút, hé nở nụ cười khiến đôi má lúm sâu đôi đồng tiền duyên dáng. Có lẽ nàng đang mơ và có lẽ trong mơ nàng đang mỉm cười thì phải.

Bất thành linh nơi bờ sông trước mặt vang lên một tiếng rống, tiếp theo hai bóng người phóng ra từ trong khu rừng bay đến giữa đường.

Hai người này thân hình đều cao lớn, vận áo da bên ngoài, đầu đội mũ. Cả hai đều đang phi thân tung chưởng đấu một trận sinh tử với nhau.

Ngọc Kỳ đột nhiên nói lên:

- Kim Xà Kiem, chính là tên súc sinh Dương Cao.

Thanh Hoa ngồi thẳng dậy, nghiêng rằng nói:

- Lần này xem hấn chạy đường nào.

Ngọc Kỳ phóng mình ra khỏi yên ngựa, rút nhanh bảo kiếm sau lưng phi thân tới nơi đấu trường của hai người kia. Thanh Hoa cũng thúc ngựa xông tới.

Đáng tiếc là họ đã động thủ quá sớm, khoảng cách chưa tới một dặm nên từ đằng xa đã bị người phát hiện.

Một trong hai người đang giao đấu có một tên tay cầm thay Kim xà kiếm sáng lóa, cho nên nhìn vào biết ngay y là Kim Xà Kiem, con người này tự xưng là thủ hạ của Tam Linh tên gọi Kim Xà Kiem Lý Phương, và cũng chính là hóa thân của tên Thần Kiem Thư Sinh Dương Cao.

Kim Xà Kiem Lý Phương phát hiện thấy Ngọc Kỳ từ đằng xa đang lao tới, y cười một tràng dài đoạn đâm tới liền ba nhát, khiến đối phương sử dụng trảo phải thối lui lại năm bước. Tên Kim Xà Kiem lắc mình một cái lao ngay vào khu rừng rậm rạp trên bờ sông.

Đại hán sử dụng phi thảo hét lớn cũng lao người vào rừng đuổi theo.

Đợi đến khi Ngọc Kỳ đến nơi thì bóng dáng của hai người ấy đã không còn thấy nữa. Bên kia rừng còn thấy một con tuấn mã.

Ngọc Kỳ đợi Thanh Hoa phi ngựa tới, bèn nói:

- Tiếc thật! Chúng ta đều chậm một bước.

Bờ sông bên kia cách chừng nửa dặm, có một con ngựa thần câu màu trắng, thân ngựa bay đi như một luồng điện nhanh chớp mắt đã xa tít, trên lưng ngựa là tên Kim xà kiếm Lý Phương.

Phía sau lưng con bạch câu ấy khoảng bốn mươi, năm mươi trượng là đại hán sử dụng phi thảo, đang thi triển khinh công đuổi theo. Tuy rằng thân pháp người này rất thâm hậu nhưng không thể nào bì được với con tuấn mã.

Đại hán phi thảo biết rằng không thể đuổi kịp nữa nên y đành hậm hực ở lại.

Đại hán này thân hình rất vạm vỡ to lớn, mặt tròn mày đậm và ngắn. Trong đôi mắt đó là hai con người xạ ra ánh quang rất sáng, có thể uy hiếp người khác. Trêm miệng là bộ râu chữ bát rậm dày. Nhìn dáng vẻ rất thô kệch và dữ tợn.

Trong tay đại hán là một thứ đồ vật bằng vàng trông giống như móng của con gà, dài hai thước có năm móng bốn vuốt song, móng ở giữa dài và thẳng, có thể dùng làm viết cho các vị phán quan, nơi phần cuối chuôi có một cái vòng bằng sắt có thể xoay được.

Loại binh khí này dài khoảng năm thước có thể phóng bay ra. Lúc nãy khi đấu với Kim xà kiếm, đại hán đã dùng phi thảo tấn công đối phương.

Đại hán trở lại con đường lúc nãy, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang đợi y.

Đại hán quét mắt nhìn Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, khẽ hừ một tiếng, đoạn vươn tay cầm lấy sợi dây cương buộc ngựa nơi bờ rừng, thái độ không thân thiện chút nào.

Ngọc Kỳ đột nhiên tiến đến trước vòng tay cười nói:

- Tại hạ Dương Ngọc Kỳ, xin hỏi huynh đại quý tánh đại danh.

Đại hán hừ một tiếng nữa, trợn mắt nói:

- Tránh ra! ngươi hỏi tên tuổi ta làm gì?

Ngọc Kỳ không hề giận dữ, chàng vẫn mỉm cười nói:

- Tứ hải giai huynh đệ, tại hạ lúc này nhìn thấy huynh đài đấu với tên Kim Xà Kiếm, thân pháp thật phi phàm nên mới có ý mong muốn kết giao, xin đừng chấp sự mạo muội của tại hạ.

Đại hán giắt phi trảo vào thắt lưng, hăm hăm quát:

- Hừ! Tiểu tử, ngươi cho là tại ta không phải à? Nếu như không phải các người đến quấy rối thì tên súc sinh kia làm gì thoát thân được chứ? Hừ!

- Tại hạ đến không đúng lúc, thật xin lỗi. Nhưng không biết huynh đài có oán cừu gì với tên Kim Xà Kiếm ấy mà giao đấu với nhau?

- Hừ! Ai mà không biết thái gia và tên khốn khiếp ấy đã kết oán ba năm nay, gặp mặt tức thì phải một trận sống mái, các người là bằng hữu của hắn muốn nhúng kiếm vào à? Thử xem.

Đại hán một tay đặt lên chuôi kiếm, hung tợn nhìn chăm chăm vào hai người Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, dáng vẻ rất ngạo mạn đầy thách thức. Thanh Hoa không nén được giận, nàng vội tiên lên hai bước.

Ngọc Kỳ ra hiệu nàng không nên vọng động, chàng vẫn mỉm cười nói:

- Tại hạ cũng có thù oán với tên súc sinh Kim Xà Kiếm đó, đồng cảnh tương lân nên mới hỏi danh tánh của huynh đài, tuyệt không bao giờ là bằng hữu của tên khốn khiếp ấy.

- Hừ! Người không được giết tên súc sinh đó, phải để lại cho thái gia. Người muốn hỏi danh tính của ta hử?

- Xin huynh đài chỉ giáo.

- Phi Trảo Âu Bằng.

Ngọc Kỳ nói ngay:

- Thì ra Âu huynh người quật khởi trên giang hồ, danh chấn võ lâm tại hạ thất kính! Thất kính!

- Không cần người tôn vinh đâu. Hừ! Mấy năm gần đây trong giang hồ mới xuất hiện ba vị anh hùng. Người thứ nhất chính là Phi Trảo Âu Bằng ta đây, trên võ lâm không ai là không biết đến. Tiểu tử ngươi tên Dương Ngọc Kỳ có phải mười ngày trước xuất hiện ở Trung Châu, và được người trong giang hồ gọi là Cường Sư Dương Ngọc Kỳ không?

- Chính là tại hạ.

Bỗng nhiên Phi Trảo Âu Bằng phá ra cười ha hả, vung phi trảo nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn lất át danh hiệu của bốn thái gia hử? Chuẩn bị chưa, Âu mỗ sẽ đấu với ngươi. Nếu như tiếp được tám chiêu kỳ học của Âu gia đây, chúng ta sẽ kết làm bằng hữu. Còn như đỡ không nổi. Hừ! Ngươi đợi mà xem.

Ngọc Kỳ cười hỏi lại:

- Nếu đỡ không nổi thì sao chứ?
- Sẽ xóa danh hiệu của ngươi đi, không để cho ngươi lừa bịp thiên hạ nữa.
- Danh hiệu đó đâu phải Dương mỗ tự đặt cho mình đâu, Âu huynh.
- Mặc kệ là ai đặt cho ngươi? Rút kiếm ra!
- Âu huynh, kết bằng hữu đâu cần phải rút kiếm ra chứ.
- Đừng nhiều lời, rút kiếm ra!

Thanh Hoa lúc này cười hì hì tiến lên trước nói:

- Họ Âu kia, tại hạ tên gọi Triệu Nguyên Chấn, đứng cuối cùng trong Phong Vân Ngũ Kiếm, thanh kiếm trong tay chưa từng giết qua gà, sát qua trâu, nhưng cũng muốn đấu với phi trảo của các hạ, người không xứng đáng để Kỳ ca của ta động thủ đâu. Tiến lên nào. Sao hử?

Âu Bằng phóng tới quát:

- Muốn chọc giận ta à. Tên tiểu tử ngươi... ngươi...

Đoạn y bước tới ba bước, bỗng nhìn vào Thanh Hoa mà lắc đầu đoạn lùi về phía sau nói:

- Hừ! Xem dáng điệu ẻo lả giống như bọn nữ nhi của người không có chút khí khái của một nam tử hán chút nào cả. Âu Bằng ta đường một nhân vật anh hùng trong giang hồ há lại động thủ với ngươi à? Tránh ra mau! Ta sẽ đấu với tên tiểu tử to lớn kia!

Thanh Hoa không hề nổi giận vì những lời của Âu Bằng vì nàng vốn là một cô nương trong trang phục nam nhân mà. Nàng rút nhanh bảo kiếm ra cười khế nói:

- Người có sợ không? Không dám cùng với thái gia đấu...

Âu Bằng nổi giận nạt lớn:

- Hừ! Ta sợ ai chứ? Người chỉ là một tên tiểu tử nhỏ nhất song quá đáng lắm. Âu gia không nhịn được nữa, phải dạy cho ngươi một bài học.

- Chỉ khoa môi múa mép, người chẳng qua chỉ là loại anh hùng mỗ dê giết gà mà thôi. Tiếp chiêu!

Thanh Hoa lao tới vùng tít bảo kiếm. Phi Bằng cũng nộ khí phùng phùng, hét lên một tiếng lắt nhanh qua trái quất lớn:

- Cút ngay! Kiếm pháp của ngươi là thứ gì? Gọi tên tiểu tử lớn kia lên đi!

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đã có cảm tình với vị đại hán thô kệch này nên họ không căng thẳng gì, có vẻ vui vẻ nữa là đằng khác. Thanh Hoa lúc ấy sẵn thế lao sang phải, điểm ra một kiếm, nói:

- Ngươi chỉ là anh hùng trốn giỏi, chẳng qua chỉ là hư danh thôi.

Phi Trảo Âu Bằng không chịu đựng được nữa. Y hét lớn, vùng cây trảo bằng thiết, dùng đến ba thành công lực hất kiếm đối phương.

Kiếm vừa thấy bên dưới sáng loáng chỉ trong nháy mắt đã công tới ngay bên ngực của Âu Bằng, kiếm thế quả là nhanh tuyệt luân.

Âu Bằng thất kinh, vòng một bước ra ngay chiêu Cơ Ứng Bồ Tước khí thế như chim ưng mổ sẽ sung mãn mạnh mẽ vô cùng.

Hai người xuất chiêu như điện xẹt, chuồng lực cuộn cuộn, năm cái vuốt nhọn của cây phi trảo rít gió chói cả tai nghe rất kinh người.

Thanh Hoa cũng ngẫm thất kinh, song nàng không e sợ người thô bạo này, công lực nàng không hề yếu, thế công rất dũng mãnh, hóa chiêu biến chiêu vô cùng linh hoạt, cho nên nội lực trong người mỗi lúc mỗi tăng, nội công cũng tăng lên cuộn cuộn.

Tung ra đã hơn năm chiêu, Âu Bằng cơ hồ đã nổi giận tột độ, y hét một tiếng đinh tai xoay cây phi trảo phủ ngay chiêu Trầm Hải Tầm Long của Thanh Hoa, y lùi ra sau đoạn hét lớn "Đánh", phi trảo đã lướt xuyên qua vùng kiếm ảnh nhằm ngay ngực Thanh Hoa phóng tới.

Đốt nhiên cây phi trảo dài ra năm thước, tình hình có vẻ đáng sợ quá, chỉ cần dài thêm một tấc đã nguy hiểm lắm rồi huống gì lúc này vươn ra thêm năm thước.

Thanh Hoa biết rằng phi trảo của Âu Bằng có thể bay được nhưng thực sự không thể không ngờ rằng nó có thể hóa chiêu xuất sắc như vậy. Trong nháy mắt ánh trảo biến ảo chỉ cách ngực của nàng khoảng năm tấc, Thanh Hoa thất kinh lùi ra sau, vùng trường kiếm biến chiêu Thần Long Vũ Trảo ngay tức thì.

Choang! Choang! Hai tiếng, hoa lửa tóe ra bốn phía, bảo kiếm chém sắt như chém bùn vẫn không thể hủy được phi trảo, có thể thấy công lực của Âu Bằng thâm hậu đến bậc nào. Vả lại phi trảo của y vốn là bảo vật không sợ đao kiếm, không cách nào có thể chém gãy được.

Bóng người văng ra, Thanh Hoa phải lùi một bước ra sau bởi phản lực. Nàng nổi giận vận liên Vô Cực Thái Hư thần công, rút kiếm vu vu lao mình tới.

Âu Bằng bị kiếm hất phi trào dội lại, song ngay tức thì hét lớn vung trào nhắm ngay sườn Thanh Hoa công tới.

Thanh Hoa lách vai tránh đi biến chiêu Nộ Long Trường Thủ nhắm vào phi trào đón lấy. Nàng muốn đỡ chiêu này.

Choang một tiếng đình tai, phai trào vẫn không bị văng đi, ngược lại còn không chế được kiếm. Thanh Hoa hứ một tiếng lùi ra sau.

Âu Bằng tiến liên tới trước nhắm vào Thanh Hoa tung ra một chưởng. Thanh Hoa cũng vừa tiến tới hai bước nhanh như cắt, tung ra một chưởng nhắm sườn phải đối phương đánh tới.

- Dừng tay!

Âu Bằng la lên, phóng người qua trái khoảng năm bước, xoay tay thu trào lại.

- Dừng hòng!

Thanh Hoa cũng la lên, vung kiếm đâm bên trái, nghĩ sẽ ép đối phương sang bên trái, sau đó sẽ biến chiêu tiếp liền.

Âu Bằng vẫn chưa ra chiêu gì, tình hình vô cùng nguy ngập, Thanh Hoa trong nháy mắt đã lao đến, ngân quang của bảo kiếm đã bay tới sườn của đối phương. Ngọc Kỳ vội vã la lên:

- Ai da... Hoa muội, không được.

Âu Bằng thất kinh hét lên, thối lui ra sau, đứng ngậy ra một bên nhìn chăm chăm vào Thanh Hoa, dường như y không tin đó là sự thật.

Lần vải áo nơi sườn của Âu Bằng đã bị kiếm xé rách một đường dài khoảng ba tấc bay phiêu phiêu trước gió. Nếu như lúc này Ngọc Kỳ không la lên và Thanh Hoa không kịp thu kiếm về, chắc chắn sườn của Âu Bằng sẽ lủng một lỗ chứ không phải chỉ là rách lần vải áo như vậy.

Thanh Hoa thu kiếm lui ra sau, đến bên cạnh Ngọc Kỳ thì đứng lại mím miệng cười.

Âu Bằng nhét phi trào vào thắt lưng, tay vân vê chỗ rách, le lưỡi, đồng thời bước tới gần, chỉ vào Thanh Hoa hỏi:

- Tiểu tử, có phải người nói người là Phong Vân Đệ Ngũ Kiếm phải không?

- Đúng thì sao?

Âu Bằng lại chỉ vào Ngọc Kỳ nói:

- Còn tên tiểu tử lớn đó là thứ mấy?

Thanh Hoa cười một cách kiêu ngạo nói:

- Đó là đại ca ta, đương nhiên là đệ nhất kiếm.

- Người không lừa gạt người khác chứ?

- Người không tin à?

- Vậy kiếm pháp của hắn ra sao?

- Đương nhiên là cao hơn tại hạ gấp ngàn lần. Người không phục hử?

- Nếu như thế, Âu gia ta đây phục rồi. Về sau các người có thể xếp tên cùng ba vị anh hùng mới xuất hiện rồi, rất xứng đáng.

Ngọc Kỳ hỏi:

- Vậy hai vị anh hùng kia là ai?

- Người thứ hai là Thần Kiếm Thư Sinh Dương Cao, người thứ ba là tên khốn khiếp Kim Xà Kiếm Lý Phương, cả hai tên này đều là những kẻ xấu xa.

Ngọc Kỳ hứ một tiếng, đoạn nói:

- Thần Kiếm Thư Sinh và Kim Xà Kiếm Lý Phương đều là một người, bộ các hạ không biết điều ấy sao?

- Nói bậy! Chúng nó một bắc một nam, làm sao là một người được. Hai vị xứng đáng kết giao với ta lắm. Nào lại đây, ta thân mật một chút.

Nói đoạn y giơ tay ra phía trước, đầu tiên là hướng về Thanh Hoa.

Thanh Hoa giả bộ chỉnh lại y phục cúi đầu không để ý đến y. Ngọc Kỳ bèn giơ bàn tay của mình ra. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Hai tay vừa quấn vào nhau thì đã thấy có người hơi chao nghiêng.

Âu Bằng cơ hồ không tin vào công lực của Ngọc Kỳ. Y vận tám thành công lực vào tay, một mặt cười nói:

- Tại hạ đang ở Tây Thiên núi Mục Sơn, có dịp xin mời nhị vị quan lâm đến tề xá! Ấy! Âu Dương huynh tại hạ phục rồi.

Âu Bằng lúc này cảm thấy bàn tay đối phương nắm lấy tay y không phải là bàn tay mà là một gọng kiếm sắt vừa cứng vừa chắc, lại giống như một miếng da bò biết đàn hồi

lúc mỏng lúc căng quần chặt lấy tay y. Âu Bằng đành rút tay lại chịu thua, không thể không phục được.

Ngọc Kỳ cười nói:

- Âu huynh quả là cao minh, tại hạ khâm phục lắm, sau này nếu có dịp nhất định sẽ đến Tây Thiên bái viếng huynh đài.

Âu Bằng cũng cười nói:

- Dương huynh hà tất phải mắng người chứ. Tại hạ thua rồi, thua rồi, ai mạnh hơn tại hạ, tại hạ nhất định sẽ tâm phục tức thì, còn vị Triệu lão đệ này, kiếm pháp nội công hỏa hầu thật tuyệt luân. Thôi giờ xin kiếu, tại hạ giờ đi Nam Kinh, sau sẽ trở về Tây Thiên. Đừng quên sau này ghé thăm tề xá của tại hạ, Âu mỗ sẽ nhất định tiếp đãi nồng hậu. Nói đoạn Âu Bằng sửa lại yên cương, phi người ngồi lên yên. Y quay sang từ biệt với hai người, mặt mày tươi vui ra đi.

Ngọc Kỳ dõi theo bóng Âu Bằng nói:

- Người này công lực quả thật phi thường, bên trong tính tình hung bạo là một sự hào sảng hiếm thấy, thật là một con người đáng kết bằng hữu.

Thanh Hoa lặng lẽ đến bên Ngọc Kỳ cười nói:

- Con người y dung mạo thô kệch, râu ria thô tục, ánh mắt dữ tợn, công lực võ công vào bậc thượng thừa, mạnh hơn nhiều lần tên súc sinh kia,

- Theo huynh thấy, tiềm lực của y mạnh vô cùng, thực tài kỳ họ chưa phát huy hết mà thôi, sau này có lẽ sẽ tiến bộ vượt bậc.

Nói đến đây chàng nghiêng người ghé sát vào tai Thanh Hoa cười nói:

- Huynh cũng muốn để râu như vậy, để xem muội có sợ không?

Thanh Hoa giơ tay khẽ đánh vào cánh tay Ngọc Kỳ, cười khúc khích trề môi nói:

- Huynh dám? Muội sẽ nhổ trụi bộ râu đó liền.

Ngọc Kỳ đột nhiên vòng tay ôm lấy Thanh Hoa nói một cách tình tứ:

- Hoa muội, muội nhổ thử xem?

Thanh Hoa mềm người lại, khẽ kêu lên:

- Trời ơi! Huynh hư quá! Muội... muội cắn huynh bây giờ.

Nói đoạn nàng cũng ôm chặt Ngọc Kỳ hôn khẽ vào má chàng.

Ngọc Kỳ bế lấy Thanh Hoa đỡ nàng lên ngựa, mình cũng nhảy lên ngồi sau lưng nàng, khẽ nói:

- Đi thôi! Đến lúc phải lót lòng rồi.

Con tuấn mã vung vó chạy qua sông phóng như bay.

Huyện Thái Hà nằm bên bờ trái sông Dinh Hà rộng như một thị trấn nhỏ, nếu như không có một bờ tường quanh bốn phía thì quả giống một trấn nhỏ hơn.

Lú này Ngọc Kỳ và Thanh Hoa mỗi người một con ngựa phi đến cửa tây vào thành, trong thành người đi lại rất ít. Đường đi nhỏ hẹp, các điểm, tiệm mọc lên san sát, ngoài một con đường lớn dẫn thẳng ra ngoài huyện, còn lại đều là các con đường nhỏ.

Hai người đi vòng con đường lớn, từ xa xa đã thấy chiếc rèm cửa tửu điểm bay cao cao bên trái con đường lớn. Thanh Hoa biết Ngọc Kỳ vốn là con sâu rượu, song chàng đã không còn dám uống nữa. Họ đến đây để lót dạ, lót dạ tất nhiên phải vào tiệm cơm, tiệm cơm nào lại không bàn rượu chứ?

Bên ngoài cửa tiệm có mấy người hiếu kỳ đang tụm lại vén rèm cửa nhìn vào trong. Từ xa hai người đã nghe có tiếng quát từ bên trong vọng ra:

- Không có cũng phải có, thái gia đang muốn ăn, thái gia từng ở Trung Châu ăn thịt lừa hảo hạng, còn khá hơn gấp ngàn lần thịt bò. Nơi đây cách Trung Châu không xa, sao lại nói không có thịt lừa? Nếu như không có, thái gia sẽ dỡ cái quán chuột thúi của người bấy giờ.

Thì ra đó là tiếng nói oang oang của Phi Trảo Âu Bằng.

Ngọc Kỳ lúc này ngồi trên lưng ngựa cười nói:

- Chà, vị Âu huynh này lại gây sự nữa rồi, không khéo là y sẽ dỡ quán người ta thực chẳng chơi. Trong tay lương của ta còn mấy cân thịt lừa, cứ tặng cho y giải cơn nghiền vậy.

Hia người dừng ngựa trước tiệm, xuống ngựa vội vã vạch đám người hiếu kỳ trước cửa bước vào. Tên phổ ky trong tiệm đang khúm núm kinh hãi nói:

- Khách quan xin bỏ qua cho tẻ tiệm, đã vào tiết đông rồi, lừa bèo đã mổ giết sạch cả rồi, qua mấy ngày nữa gió tuyết bớt đi, trong làng mới đem hàng tới để...

Bình một tiếng, ly hủ rơi loảng xoảng, Âu Bằng lại nạt lớn:

- Qua mấy ngày nữa thì thái gia của mi đã đi đến Nam Kinh rồi. Không được, cho dù người có lập tức đi cắt về đây thịt lừa, thái gia cũng đợi ăn cho được.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa lúc ấy vừa bặn bước vào tay xách bao lương, Ngọc Kỳ cười nói:

- Âu huynh, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi. Sao vậy?

Âu Bằng lùi một chân lại, một chân giẫm lên chiếc ghế chỉ vào hai tên phổ ky nói:

- Máy tên trong tiệm này thật hiệp người quá đáng, rõ ràng biết thái gia thích ăn thịt lừa, lại đưa đẩy cản trở nói là không có bàn. Thử hỏi có phải phép hay không?

Ngọc Kỳ cảm thấy rất buồn cười, Thanh Hoa cũng bật cười. Còn tên phổ ky mặt mày thiếu não run rẩy nói:

- Khách quan lần đầu tiên đến bốn tiệm, tiểu nhân làm sao biết khách quan thích ăn thịt lừa?

- Hừ! Thái gia vừa bước vào quán đã kêu cho ngay năm cân thịt lừa, không thích ăn thịt lừa thái gia kêu ra làm gì hử? Chẳng lẽ kêu ra cho người ăn? Người lú lẫn...

Vừa nói y vừa tát cho tên phổ ky một bạt tay.

Nếu như cái bạt tay ấy mà đánh trúng thì không gây ra án mạng mới là lạ. Ngọc Kỳ vội kéo tên phổ ky qua một bên tránh cái tát tay ấy, nói ngay:

- Âu huynh, thôi đi. Trong quán nếu như có đã lập tức bán liền cho huynh rồi. Hay! Tại hạ ở đây còn mang theo mấy cân thịt lừa đây, lấy đi rồi bỏ qua cho người ta.

Chàng vừa nói vừa đặt bao lương lên bàn. Âu Bằng lúc này cũng có vẻ xiêu lòng, y nắm lấy bao lương dốc ra xem. Nhưng y vẫn quay qua nói với tên phổ ky:

- Hừ! Coi như tiệm người hôm nay may mắn đấy. Mau đem ra đây hai con gà béo, không cần phải xào nấu nêm ướp chi cả, chỉ cần chín là được rồi.

- Dạ, xin y lời của khách quan căn dặn.

- Còn nữa, mang ra nửa cái đùi dê, và rượu ngon nữa.

- Dạ, dạ, dạ, tiểu nhân sẽ lập tức đi làm ngay.

Tên phổ ky lau mồ hôi, vắt chiếc khăn vội vã đi vào trong.

Một tên phổ ky khác đang tiếp hai người Ngọc Kỳ ở bàn đối diện. Ngọc Kỳ biết Thanh Hoa không thể ăn những món thô kệch như vậy bèn dặn phổ ky mang những món tinh khéo nhỏ nhỏ ra, nhưng không hề gọi rượu.

Âu Bằng lúc này dùng con dao nhỏ, soạt y cắt miếng thịt lừa trong bao lương làm đôi, bỏ vào tô mình một nửa, còn một nửa bỏ vào bao lương, phạch một tiếng ném sang bàn Ngọc Kỳ cười nói:

- Quân tử không cướp của người. Chúng ta là người cùng chí hướng ý hợp tâm đầu, trả lại cho người một nửa.

- Âu huynh, xin tặng hết cho huynh đó.

- Không! Đủ rồi.

Phổ ky đã bung rượu lại, tiếp theo là dùi dê nóng.

Âu Bằng một tay nắm thịt một tay cắt nhanh, đoạn bung bình rượu lên uống một miếng, ngọam một miếng thịt vừa nhai vừa uống.

Y cũng còn biết giữ lễ, khi cắt miếng thịt thứ hai, vội đưa bình rượu lên lắc hai cái hướng về phía Ngọc Kỳ, vừa nhai vừa nói:

- Hai vị, mời!

Ngọc Kỳ lắc đầu cười nói:

- Âu huynh, xin tự nhiên. Hai người tại hạ tửu lượng rất kém, không dám quấy rầy Âu huynh.

Âu Bằng hớp một hơi nữa đã cạn bình rượu, tay nắm lấy bình rượu khác nói lớn:

- Hai vị thực như miêu, tại hạ không quen lối ấy, đừng cười tại hạ ăn phàm phu thô tục vậy.

Có ba tên ăn vận theo lối buôn, ngồi bên bàn bên cạnh, nhin không được cười hí hí. Đột nhiên Âu Bằng quay đầu lại, quắc mắt nhìn, nói:

- Cười cái gì? Còn cười nữa thái gia nóng tiết cắt chúng bây ăn luôn bây giờ.

Ba người thực khách ấy thất kinh hồn vía, im thin thít cúi đầu giả lơ.

Âu Bằng ăn uống nhanh như chớp, vừa mới kê hai bình rượu giờ đã sạch trơn. Bên kia Ngọc Kỳ cũng sắp dùng xong.

Bất thành linh chiếc rèm được vén lên có ba tên đại hán vận áo da dê ngắn bước vào, cả bọn đều là những tên thân hình vạm vỡ bắp thịt cuộn cuộn, chúng đi đến quây, khoanh tay đứng yên.

Người chủ tiệm hất miệng về phía Âu Bằng ba tên đại hán liền đưa ánh mắt hung tợn nhìn, khi nhìn đến cây phi trao trên bàn cả bọn đều giật mình thất kinh.

Ba tên đại hán găm găm tiến đến phía trước. Âu Bằng cũng đưa mắt nhìn bọn chúng vẻ mặt không hề có thiện ý với ba tên đại hán chút nào.

Ngọc Kỳ ghét sát vào tai Thanh Hoa nói:

- Bọn rắn đất thổ địa ở vùng Thái Hoa đã đến rồi, sắp có náo nhiệt xem đấy.

Thanh Hoa vội hỏi:

- Chúng ta có nên nhúng tay vào không?

- Xem trước đã hẳn quyết định, có thể không cần chúng ta đâu.

Ba tên đại hán đến bên bàn của Âu Bằng thì dừng lại, một tên nói:

- Xin hỏi các hạ có phải Phi Trảo Âu Bằng lão huynh không?

- Hừ! Các người đui rồi hử? Thứ đồ chơi này các người không nhìn thấy à?

Vừa nói Âu Bằng vừa vỗ vỗ vào cây phi trảo.

Ba tên đại hán biến sắc, Âu Bằng nói:

- Hừ! Các người muốn giáo huấn thái gia à? Các người muốn gì?

Âu Bằng đứng dậy đá ngã chiếc ghế chùi tay dính đầy dầu mỡ vào chiếc áo da dê bên ngoài, chống nạnh bước tới. Ba tên đại hán đành lùi ra sau hai bước, một tên nói:

- Các hạ vô cớ ở trong tiệm này gây rối, lại muốn dờ cả tiệm người ta. Các hạ ra về lưu manh để xưng anh hùng, đến độ chúng tôi ở huyện Thái Hòa này phải đến đây...

Âu Bằng chỉ tay ra ngoài cửa quát:

- Cút ngay! Việc của bọn thái gia các người tốt nhất là đừng dính vào.

Đoạn Âu Bằng bỏ tay vào túi lấy ra ba tấm ngân phiếu bỏ lên bàn.

Bất thành linh y biến sắc, giận dữ sát khí phùng phùng.

Thì ra lúc ấy ba tên đại hán cúi thất lưng, vạch hai tà áo da dê bên ngoài để lộ chiếc áo màu đen bên trong. Trên túi áo bên ngực phải có thêu hình một thanh kiếm nhỏ màu vàng sáng lấp lánh, trên thất lưng giắt cây trủy thủ.

Ba tên đại hán quắc mắt nhìn đối phương, vẫn chống nạnh, một tên trong bọn nói:

- Người tưởng chúng ta trị người không nổi hử?

Âu Bằng nộ khí nổi lên, dùng tay trái hất mâm cơm rượu văng tung tóe, lao đến ba tên đại hán quát lớn:

- Cút ngay! Mấy tên súc các người khôn hồn thì cút ngay.

Tất cả cảnh ấy không hề lọt ngoài tầm mắt của Ngọc Kỳ và Thanh Hoa. Không còn nghi ngờ gì nữa, ba tên đại hán ấy chính là người của Kim Đường hương chủ Vô Vi bang.

- Á!

Ba tên đại hán không kịp phòng bị đã bị đánh tới bởi kêu rú lên, thối lui ra sau bốn, năm bước.

Một tên trong bọn nổi giận, đánh bạo vung trảo ra chiêu Cơ Ứng Bồ Tước đánh tới trước.

Âu Bằng dùng tay phải theo thế Bàn long nắm chặt cổ tay phải đối phương đẩy mạnh ra sau, còn tay trái chụp lấy vai đối phương.

Tên đại hán bị nắm lấy tay phải, y quay người lại, vai trái lại bị đối phương chụp chặt lấy, hết cách chống cự. Song y vẫn không chịu thua, hung hãn vung ra sau theo thế Hổ Vỹ Cước khí thế mạnh mẽ vô cùng.

Nào ngờ đã chậm nửa bước, Âu Bằng nâng chân phải lên tức thì đá vào hông tên đại hán, hét lên “bò xuống!”

Tên đại hán thật biết nghe lời, y thất thanh rú lên một tiếng “Ái dà” ngã nhào tới trước, té nằm bẹp dưới đất, mãi vẫn không bò lên được. Cú đá lúc này thật không nhẹ chút nào, y cứ rên hừ hừ dưới đất.

Hai tên đại hán còn lại nổi giận hét lớn, vung trủy thủ lao tới.

Âu Bằng cười ha hả vung con dao cắt thịt lúc này, nói lớn:

- Thái gia không cắt cổ một trăm tên như các người sẽ không xứng là Phi Trảo Âu Bằng. Để xem các người có thật luyện được mình đồng da sắt không? Lên!

Tiếng “lên” của Âu Bằng thốt ra lập tức gây ra một chấn động như tiếng sấm nổ, khiến mấy người thực khách giật nảy cả mình, còn hai tên đại hán thối lui ra sau hai bước.

Một tên trong chúng quắc mắt nổi giận nạt:

- Nếu là hảo hán thì gặp nhau nơi cửa nam.

Hai tên đại hán thu dao về, đỡ tên dưới đất lên, dìu nhau ra khỏi tiệm.

Âu Bằng cũng thu đao về, cười nói:

- Thái gia sẽ đợi các người nửa tuần trà, nhớ đừng cản trở thái gia đi nghe chưa.

Đoạn y quay lại vòng tay thi lễ với hai người Ngọc Kỳ, nói:

- Nhị vị sau này ắt có dịp sẽ gặp lại.

Đoạn bước vội ra cửa. Nghe tiếng ngựa hí vang sau đó thì tiếng vó ngựa xa dần.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa vừa vội ra đi, chàng dùng truyền âm nhập mật nói với Thanh Hoa:

- Chúng ta nên đợi một lát nữa đã.

- Thế lực của Vô Vi bang quả thật ban bố khắp trong thiên hạ, có lẽ sẽ gây khó khăn không ít cho Âu Bằng.

Hai người từ tốn, dùng xong bữa, sau đó đi đến cửa nam.

Nơi đó có một khúc cửa sông, cách đó chừng một dặm đã thấy ngân quang loang loáng, thì ra đang diễn ra một trận giao đấu cực kỳ khốc liệt.

“Đi!” Ngọc Kỳ nói xong thúc ngựa xông tới.

Đến gần mới thấy rõ cảnh đấu trường nơi đó. Âu Bằng thân pháp như chim bay khắp bốn phương, cương khí cuộn cuộn sung mãn vô cùng.

Bao vây xung quanh Âu Bằng là mười sáu tên bạch y che mặt, có bốn tên nằm thẳng dưới đất, trên ngực rách toát bộ xương thịt trông ghê gớm vô cùng.

“Nằm xuống!” Âu Bằng hét lớn một tiếng, phi trảo đột nhiên bay tới bầu vào vai của một tên xoay mạnh thúc thì thi thể của tên này đã bay ra hơn ba trượng. Thoắt một cái y đã thu phi trảo đoạn tung ra chiêu Cuồng Phong Tảo Diệp quét mạnh vào năm tên đại hán phía đông, khí thế dũng mãnh như hổ lao vào bầy dê.

Lại thêm ba tên nữa táng mạng dưới tay Âu Bằng. Chuồng phong y phát ra cuộn cuộn tới trước hai người.

Ngọc Kỳ kêu lên:

- Xuống ngựa! Chúng ta ra tay dọn dẹp bọn Vô Vi bang đi.

Hai người phóng người khỏi yên ngựa lao tới trước. Thanh Hoa nói:

- Nơi đây cách huyện thành quá gần. Mau lên mới được, không khéo kinh động đến quan phủ.

Nàng vừa nói dứt lời thì tay đã rút kiếm nhanh như chớp công tới ba tên che mặt. Ngọc Kỳ cũng nhanh không kém múa tít bảo kiếm như lần điện quang nhắm tới đối phương.

Hai lần điện quang xẹt đến khí thế mãnh liệt vô cùng. Có hai tên đại hán thấy đồng bọn chưa tiếp được một chiêu đã táng mạng tức thì chúng biến sắc, hét lớn:

- Cá người là ai, mà dám đến đây gánh lấy việc này?

- Phong Vân Ngũ Kiếm Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ.

- Đệ Ngũ Kiếm Triệu Nguyên Chân.

Hai tên đại hán biến sắc chạy vội về bờ Bắc

Một tên khác rú lên kinh hãi.

- Ha! Ha! Ha...

Âu Bằng thu trảo lại cười như điên chạy đến đón hai người Ngọc Kỳ.

Trên mặt đất đầy tuyết lúc này nằm dài mười hai tử thi của bọn che mặt. Âu Bằng lúc này vòng tay thi lễ, cười nói:

- Danh hiệu của nhị vị vừa nói ra cũng đủ uy hiếp bọn Vô Vi bang khốn khiếp ấy rồi. Có hai vị ở đây, tránh được nhiều rắc rối. Ha... Ha! Từ xưa đến nay anh hùng đều xuất lúc thiếu niên, danh hiệu của nhị vị vang rền quả nhiên danh chấn giang hồ.

- Âu huynh quá lời, thật không dám, chúng ta dọn dẹp những tử thi này đi.

- Chuyện dễ thôi. Mau lên! Âu Bằng la lên, dùng cây trảo sắt chọc thủng lớp băng đóng trên mặt nước.

Ba người phá lớp băng trên mặt, đẩy các tử thi xuống dòng nước. Đoạn lên ngựa nhắm Dĩnh Châu thẳng tiến.

Qua trận này Ngọc Kỳ đã kết giao với Âu Bằng. Nhưng chàng không ngờ được con người thô tục Âu Bằng này khi lên ngựa đã thăm nở một nụ cười bí hiểm rất khê, kể ra nụ cười đầy bí hiểm này không nên phát ra từ miệng loại người như y.

Hôm đó ba người đến ngụ ở một lữ điểm ở Dĩnh Châu, Âu Bằng chọn ở một phòng thượng hạng, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa chọn ở một phòng nhỏ thanh tịnh, hai người họ tuy là bạn tình nhưng bình thường vẫn phân nhau ra ở riêng, nhưng vì tránh kẻ địch ám toán, nên cùng một phòng mà hai thất phân ra trong ngoài hai phía mà trú cho tiện.

Bắt đầu vào canh hai, ánh đèn trong và ngoài đều được thắp lên, Ngọc Kỳ ra vẻ như một vị sư phụ giám sát Thanh Hoa luyện Huyền Công tâm pháp.

Lúc đầu khi hai người đơn độc tiếp xúc đụng chạm nhau, Thanh Hoa trong lòng như không được bình tĩnh lắm, tình cảm dâng tràn, Ngọc Kỳ đành ra vẻ nghiêm trang, đôi lúc có nghiêm giọng dạy răn nàng, để khiến cho Thanh Hoa bình tĩnh trở lại.

Hồi lâu sau, Thanh Hoa đã luyện đến thời điểm hư ảo quên ngoại giới. Ngọc Kỳ mới ngồi một góc khác nơi đầu giường vận công. Công lực của chàng đã được cảnh giới, nên khi luyện công cũng không còn ngại ngoại vật quấy rối, lục thứ đều tĩnh, có thể lưu ý được xung quanh xem có sự cố gì xảy ra hay không.

Đến canh ba, mọi việc đều suôn sẻ, bình an vô sự.

Luyện công được một canh thì Ngọc Kỳ từ từ điều hòa khí tức, để cho công lực phân tán trở lại khi bình thường.

Lúc này, tu vi võ công của chàng đã đạt đến tiến triển thêm rất ít, phải qua một thời gian thật lâu luyện tập mới có thể đạt đến một bậc cao tốt đỉnh về công lực. Nhưng nếu như trong lúc ấy lại cho rằng mình đã đạt đến đỉnh điểm của kỳ học võ công, nội công, nên không ra sức khổ luyện, không tiếp tục rèn luyện thì vĩnh viễn sẽ dừng lại ở đỉnh cao nào đó thôi. Còn nếu bỏ lơ, lười biếng lại càng hại hơn, có thể sẽ bị tụt lùi trong nội công tuyệt học mà mình đã đạt được trước kia. Có thể nói việc luyện công phu như thể chèo một con thuyền ngược dòng nước vậy, lơ là một chút ắt sẽ bị cuốn lùi ra sau ngay. Có thể hiểu tại sao các cao thủ Phật môn của phái Thiếu Lâm trong một đời lại nhập quan nhiều lần như vậy.

Ngọc Kỳ vốn rất chịu khó khổ luyện, chàng luyện công rất cần mẫn, chàng muốn phải vượt qua sự nản chí, đạt được một đỉnh cao này lại ra sức khổ luyện để đạt được một đỉnh điểm cao hơn trong tuyệt học võ công.

Chàng phân tán công lực xong thì chăm chú nhìn vào Thanh Hoa vừa nhìn thấy nàng, chàng đã cảm thấy an tâm ngay.

Vì lúc này Thanh Hoa đã ngừng hô hấp, hơi thở không còn nữa, nàng ngồi xếp bằng giống như một pho tượng đá, hai tay đặt trên gối, không hề có chút cử động nào, hai mắt nhắm nghiền, rất trang nghiêm. Rõ ràng, nàng đã đạt thành được tuyệt học Huyền Thông tâm pháp, có thể sử dụng để hộ thân được rồi.

Chàng nhẹ nhàng ra khỏi giường, bỏ thêm than củi vào chậu lửa đốt để sưởi ấm trong phòng. Bởi vì tuy rằng tu vi của Thanh Hoa đã thâm hậu lắm, song không có được thành tựu như Ngọc Kỳ, có thể kỳ hân được, dầu sao thì Ngọc Kỳ cũng đã từng sinh trưởng trong vùng giá lạnh lẽo mà.

Luyện công thường không vận quá nhiều y phục trên người, trong điểm không có lò sưởi, hơi ấm đều nhờ vào chậu đốt than củi đỏ rực.

Một hồi lâu sau, Thanh Hoa đã trở lại trạng thái bình thường, nàng mở đôi mắt mênh mông như đại dương xanh thẳm, thở hắt ra một tiếng, mỉm cười nhìn Ngọc Kỳ bỗng nhiên đôi mắt nàng ửng hồng đoạn nàng từ từ giơ cánh tay ngọc ngà ra phía trước.

Lúc ấy Ngọc Kỳ cảm thấy trong lòng rạo rực. Ánh mắt tràn đầy tình ý nồng nàn và nụ cười của Thanh Hoa là cả một vũ trụ, cơ thể nàng là cả vạn mùa xuân tươi tắn.

Trong phòng ấm cúng, chiếc áo bên ngoài của nàng hơi mỏng, các đường nét ngà ngọc ẩn hiện xinh đẹp vô ngần. Mỗi một cử động của nàng lại xông lên một mùi hương thoang thoảng dễ chịu. Trong ánh mắt của Thanh Hoa có chút gì đó gợi mở, có chút gì đó không thể tự chủ được nữa.

Ngọc Kỳ ôm nàng vào lòng. Thanh Hoa cũng dịu dàng ngã vào lòng chàng.

Gió đêm nhẹ nhàng, tình cảm bộc phát như một ngọn lửa xung mãnh. Ngọc Kỳ hôn lấy Thanh Hoa, và nàng cũng đáp lại một cách nồng nàn dịu dàng. Hai người bạn tình sau cùng dường như lạc vào một thế giới say đắm nào khác, điều này là một tình cảm vô tình mới mẻ đối với họ, vạn vật của vũ trụ lúc này cơ hồ đã biến mất.

Rất lâu sau đó, đôi bạn tình đã hồi tỉnh. Thanh Hoa thở khê khàng trên vùng ngực nở nang của Ngọc Kỳ. Nàng không dám ngẩng đầu lên, còn Ngọc Kỳ đang nhắm mắt lại, có lẽ đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó.

Lúc ấy trong phòng bốn bề tĩnh lặng, Thanh Hoa cất tiếng ngọt ngào thánh thót như một cung đàn đang tấu khúc kể bên tai Ngọc Kỳ nói:

- Kỳ ca, huynh đang suy nghĩ điều gì vậy?

- Hoa muội, huynh đang nghĩ sau này chúng ta sẽ tìm một vùng quê non xanh nước biếc, gần bó với nhau, cùng nhau vừa cày cấy vừa ngâm nga hưởng cảnh thần tiên, dư thế vô tranh, không lo nghĩ chuyện đời thế tục nữa. Hoa muội, muội đồng ý không?

- Kỳ ca, còn... còn...

- Còn gì nữa, Hoa muội?

- Còn... con của chúng ta?

- A! Thật đáng cười. Huynh lẽ ra phải nên nghĩ đến chứ, hay chúng ta nên có hai, ba đứa con. Như vậy mới thực sự là một gia đình chứ, đúng không? Hoa muội, để huynh bày tỏ lòng cảm tạ của huynh đối với bạn tình của mình.

Đoạn Ngọc Kỳ hôn nhẹ lên má nàng.

Một lúc sau hai người họ liền tắt đèn trong phòng, bắt đầu giấc mộng về tương lai tràn đầy hạnh phúc.

Lúc này ở phòng bên cạnh có một bóng đen đang áp sát tai vào vách lắng nghe. Khi y nghe thấy tiếng cười khúc khích bên phòng bên, thì y cắn răng nghiêng lợi có vẻ căm tức vô cùng. Một lúc sau bóng đen ấy mới giải khai huyết ngủ của người trên giường, đoạn bóng đen ấy mở cửa bỏ đi.

Ngọc Kỳ đã phát hiện ra tiếng chân, song vẫn không lưu ý. Nơi đây là khách điểm, khách trọ rất đông, chỉ cần họ không xâm phạm phòng của chàng, thì chàng cũng không có quyền can thiệp.

Đương nhiên thôi. Còn nếu như bước chân ấy đi vào phòng hoặc ngay bên ngoài cửa sổ, hay trên ngói chắc chắn chàng sẽ không bao giờ bỏ qua.

Sáng hôm sau, ba người Ngọc Kỳ, Thanh Hoa và Âu Bằng lại lên đường, Âu Bằng đi phía trước. Thanh Hoa vốn không muốn có người bên cạnh quấy rầy hai người. Nàng ích kỷ lắm, chỉ muốn ở bên cạnh của Ngọc Kỳ mà thôi, không muốn có người thứ ba xen vào.

Từ Dĩnh Châu đến Phụng Dương có một con đường thông qua. Con đường này rất yên lành, buôn bán rất sầm uất, nhưng hành trình qua nơi đây không mấy thuận tiện vì có nhiều người dòm ngó.

Ngoài ra có một con đường cổ đạo khác có thể thông đến Ứng Thiên. Từ Dĩnh Châu phân ra hai đường đông, nam, quan Dương quan đi vào vùng núi non lại từ sông Ba đi ngang qua bờ bắc Sào Hồ, một đoạn nữa mới đến Ứng Thiên phủ. Thanh Hoa góp ý nên đi theo đường cổ đạo. Đường này tuy hoang vắng nhưng dễ đi hơn nhiều.

Hai người Ngọc Kỳ cưỡi ngựa không nhanh cũng không chậm. Phi Trảo Âu Bằng đi trước cách chừng tám, chín dặm, cũng dừng đỉnh đi. Đôi mắt đỏ ngầu của y, chốc chốc lại xạ ra những tia mắt lạnh người đầy vẻ oán giận, tàn độc.

Đang lúc đi bỗng phía trước mặt xuất hiện một ngọn đồi nhỏ, con đường vòng qua chính giữa ngọn đồi ấy và một con sông nhỏ. Bên sông nhỏ có ba căn nhà đắp đất, cửa đóng im lìm, cơ hồ như vô chủ.

Âu Bằng dừng đỉnh rảo ngựa đi quanh bất thành linh cánh cửa kêu két một tiếng, mở ra một nửa, từ trong nhà lộ ra một gương mặt của một vị lão nương, cũng chỉ lộ nửa mặt và một vị cô nương búi tóc cao cao, gương mặt và ngũ quan của nàng ấy xinh đẹp tuyệt trần, nhất là đôi mắt long lanh hiện ra nét thanh xuân tươi trẻ.

- Ủa! Cô nương ấy kễ kêu một lên.

Âu Bằng nghe tiếng nói, quay người lại nhìn cũng kễ kễ:

- Ủa! Là nàng à?

Cánh cửa mở rộng ram lúc bấy giờ lộ cả người một vị cô nương xinh đẹp vận một chiếc áo đạo bào màu ngọc. Không giả chút nào, chiếc áo đạo cô ôm sát lấy người, chỉ có hình thức là chiếc áo đạo bào chứ tuyệt không rộng như các áo đạo thường thấy, dáng hình của vị đạo cô này uyển chuyển các đường cong tuyệt mỹ. Thoạt nhìn sắc diện có thể thấy nàng ta khoảng trên dưới ba mươi tuổi, nhưng nhìn kỹ lại mới thấy những nếp nhăn ở đuôi mắt mới biết nàng ta tuổi đã khá cao, giả sử dưới đôi mắt của một người trong võ lâm có thể đoán trúng được tuổi của đạo cô này, e rằng đã gần hoa giáp rồi, nhưng vì tu vi thâm hậu có thể giữ lại được tuổi xuân.

Đạo cô đứng nơi cửa đón khách, kễ nhú đôi mày lá liễu nói:

- Tiểu quỷ, mấy năm nay người trốn ở nơi nào? Vẫn chưa khôi phục lại dung mạo thật của mình à? Người vô nhà đi.

Âu Bằng nhảy xuống ngựa, nói:

- Mấy nam nay quan quân bố nơi Hà Nam, nên không có dịp về nam. Kỳ thực ta cũng có phái người đi tìm nàng, nhưng lại không biết nàng đã rời Phụng Dương phủ lúc nào.

- Đừng nói nhiều nữa, còn không chịu vào?

- Hi! Hi! Chờ một chốc sẽ vào ngay, trước phải sắp xếp ngựa đã, phía sau còn có con mồi của ta đang đi tới, phải trốn trước cái đã.

- Được, ta sẽ gọi người coi ngựa. Người vào nhà đi. Tiểu Thanh, ra chăm sóc ngựa.

Trong nhà đi ra một con a hoàn đón lấy ngựa dẫn ra sao bên trái căn nhà, đoạn lách mình vào trong.

Âu Bằng luôn người vào nhà, thuận tay đóng cánh cửa lại, đoạn dồn đạo cô kia vào sát tường, nói:

- Nàng trách ta à? Ai bảo nàng lại trốn nơi cái ổ hôi hám này mà không đến nơi sào huyệt ta chứ? Năm này tháng nọ nhớ mong ta thật đau khổ vô cùng.

Y hôn đạo cô dồn dập, tay trái sờ soạng khắp người vị đạo cô.

Nữ đạo cô không cho y hôn song lại không ngăn các hành động của y, đạo cô chỉ hứ một tiếng nói:

- Muốn dùng lời quỷ quyết lừa lão nương hử? Người có lẽ gần đây đã tìm được một con thiên nga xinh đẹp nào khác rồi, nên từ lâu quên mất lão nương rồi chứ gì?

- Đừng trách oan uổng người ta có được không? Người tốt trên giang hồ này chỉ có nàng và ta đáng bàn luận mà thôi, không còn người thứ ba đâu. Mấy con thiên nga kia nhằm vào đâu?

Lúc này Âu Bằng đã cởi bỏ thắt lưng đai áo của đạo cô.

Đạo cô bị y động vào người hơi nhột có vẻ không chịu nổi, ánh mắt có vẻ khác thường, nói:

- Tên tiểu quỷ như người vẫn còn có lương tâm, lão quỷ so với người mạnh hơn nhiều. Nào bế ta vào trong đi, bỏ bộ mặt giả dối đi.

- Được, nàng hãy gọi người lưu ý hai tên sắp cưỡi ngựa đi qua, chúng ta hãy vào vui vẻ đi, ta đang nóng như lửa đây.

Y gấp gáp cơ hồ không chịu đựng được cởi bỏ hết y phục trên người đạo cô. Đạo cô cũng tháo bỏ binh khí và y phục của y. Hai người cơ hồ lỏa thể dúi nhau vào nội thất vậy cuộc mây mưa.

Nửa khắc giờ sau, hai người đã kết thúc cuộc ân ái. Đạo cô vận y phục gọn ghẽ, bên ngoài khoác một chiếc áo đạo bào màu ngọc, tay cầm một thanh trường kiếm mở cửa đi ra.

Phi Trảo Âu Bằng đứng ở cửa sau đón, nói:

- Lạ thật, lẽ ra chúng đã đến lâu rồi chứ. Tỷ tỷ yêu, xin nhớ kỹ có thể giữ mạng con “thiên nga” ấy lại thì rất tốt, còn tên cao lớn kia tha hồ mà giết, hãy thay ta hành xử. Ta sẽ đợi nàng ở Phụng Dương phủ, đợi nàng mã đáo công thành trở về.

- Hừ! Không giữ mạng ai cả, thiên nga càng không thể lưu mạng lại được. Người đừng mong.

- Không mong thì thôi, con thiên nga đó e rằng giờ đây đã như cái nồi bể, không còn giá trị gì nữa.

Đạo cô trợn mắt hỏi y.

- Hừ! Người đang mắng ta à?

- Nào dám, nào dám vậy nàng là bảo bối của người ta, ta may mắn ba kiếp mới có nàng, sao dám mắng nàng chứ? Để ta đền cho nàng cái tội nói bậy vậy, đến đây nào, tỷ tỷ yêu.

Nói đoạn y ôm chặt đạo cô hôn lấy hôn để. Đạo cô lúc này bị tiếng gọi “tỷ tỷ yêu” của y hớp mất hồn, mê cả người đi, chuyển giận thành vui, véo vào miệng y đoạn đẩy tay của y đang đặt trên người mình ra, cười nói:

- Miệng thú, đồ quỷ, đáng ghét!

- Hi! Hi! Sau này nhất định sẽ gặp lại nàng ở Phụng Dương. Tạm biệt, cẩn thận đấy.

- Hừ! Cẩn thận cái gì? Chỉ là Thanh Hư đạo cô danh chấn giang hồ đi lấy mạng hai tên hậu sinh văn bối đúng không? Đi lo việc của người đi, bảo trọng đấy, ta sẽ đến.

Đạo cô đi trở lại Đình Thủy. Còn Âu Bằng cũng thúc ngựa đến Phụng Đài, chuẩn bị chuyện gì xảy ra đột ngột. Thanh Hoa và Ngọc Kỳ đã đi đến đâu rồi, đã không thấy tung tích của họ đâu cả.

Đúng ngay vào lúc mà Phi Trảo Âu Bằng và Thanh Hư đạo cô đang vẫy cuộc mây mưa trong nội thất, thì Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang đi ở phía sau cách đó khoảng năm, sáu dặm, hai người vận cười chung trên một con tuấn mã chậm rãi cất bước.

Khi mà tin đồn gây náo loạn ở Thái Hòa, sát nhân ở thành Nam Hà thì có một lão nhân đang trú ở một lữ điểm ở Thành Tây.

Lão nhân này mãi đến sáng ngày sau mới được tin Cường Sư xuất hiện ở Thái Hoài. Lão nhân vừa nghe ngóng được tin ấy, lập tức lên đường lo việc. Lão nhân trên đường thi triển Phi Hành thuật đi như bay.

Khi đến Dĩnh Châu, nghe ngóng tin tức ba người không khó chút nào, người đi trên đường không nhiều, người cưỡi ngựa càng ít chỉ vừa hỏi dò là biết ngay. Lão nhân phi thân phóng người đi trên quan đạo chẳng mấy chốc đã đuổi kịp họ, thật chẳng bỏ công khó nhọc.

Ngọc Kỳ đang ngồi trên lưng ngựa, chàng đang ôm lấy eo lưng thon nhỏ của Thanh Hoa, vai kề má tựa tình ý nồng nàn, bỗng lúc ấy từ đằng sau vọng lại tiếng giày nhẹ nhàng lướt trên mặt tuyết.

Chàng quay đầu lại nhìn, nói:

- Thuật Phi hành của người này thật phi thường.

Thanh Hoa dựa vào lòng Ngọc Kỳ ơ hờ nói:

- Kỳ ca, đừng để ý để người ta phi thường hay tầm thường làm chi. Nghe muội nói đây. Long môn và Độc Long đảo cách nhau quá xa, người võ lâm ở Trung Nguyên lại thật đáng ghét. Muội nghĩ, chúng ta đi đến Độc Long đảo ở đi, nơi ấy có thể nói là thế ngoại đào...

Bất thành linh từ đằng sau vọng lại tiếng gọi: “Tráng sĩ, xin đợi một chút”.

Con tuấn mã dừng bước lại Thanh Hoa gượng ngồi thẳng dậy, nàng bấu đôi môi hồng hồng đẹp tuyệt mỹ ra vẻ khó chịu vì có kẻ sắp đến quấy rầy nàng và Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ đã quay đầu ngựa lại, nhìn chằm chằm vào người đang đi đến.

Đó là một lão nhân tóc bạc như cước, râu trắng bay phất phơ trong gió, ánh mắt sáng rực, mũi thẳng miệng vuông, gương mặt đầy những nếp nhăn song tinh thần còn tráng kiện lắm. Trong tay là một cây trượng tuy không phải là bằng ngọc, song cũng là loại gỗ trầm hương quý hiếm.

Lão nhân vừa nhìn thấy diện mạo Ngọc Kỳ, bỗng độ mắt sáng lên, gương mặt hiện ra vẻ xúc động vô cùng, thở dài một hơi kêu lên:

- Trời ơi! Quả nhiên là thiếu chủ nhân, tướng mạo giống hệt chủ nhân. Xin đội ơn trời đất.

Lão nhân nói đến đây bỗng toàn thân bỗng run lập cập, từ từ tiến tới.

Ngọc Kỳ lúc này cũng kinh ngạc, vội vã xuống ngựa tức thì, cúi người hành lễ nói:

- Lão trượng, là người gọi văn bối phải không?

- Tráng sĩ có phải họ Dương không?

- Văn bối tên gọi Dương Ngọc Kỳ.

- Hậu nhân Long môn Dương gia...

- Đúng vậy, gia tổ là Dương Thất Hùng, gia phụ là Bích công...

Lão nhân bỗng nước mắt như mưa, kêu lên một cách run rẩy:

- Quả nhiên là thiếu chủ nhân rồi, lão nô...

Ngọc Kỳ dường như đã rõ nội tình, lão nhân này chắc chắn là một lão bộc trong nhà, chàng vội vàng đỡ lấy lão nhân, cũng run run kêu lên:

- Lão bá, đừng làm vậy e giảm thọ của Ngọc Kỳ thôi. Lão đây là.

- Lão nô Thanh Tương...

- Á! Người là thư đồng của gia tổ.

- Đúng vậy, lão nô và Tứ Điện ca...

Ngọc Kỳ cuống quýt, chàng hỏi gấp:

- Bá bá, tổ mẫu và song thân của tiểu diệt hiện giờ ở đâu?

- Phu nhân vẫn bình an...

- Ở nơi nào?

- Hiện đang ẩn cư trong một tòa nông trang ở huyện Hợp Xương, phía bắc Thiệu Quan.

- Mọi người đều bình an chứ?

- Nhờ ơn trời Phật, tất cả đều bình an, thiếu chủ nhân giờ đã có thêm hai vị xá đệ và xá muội, thiếu công tử hiện được mười lăm tuổi còn tiểu thư mười ba tuổi.

- Mau dẫn hiền diệt đi tới đó đi.

- Lão nô phải đến Long môn, gặp Tứ Điện đại ca, chỗ ở của phu nhân rất dễ tìm. Lão nô sẽ vẽ đồ hình, thiếu chủ nhân có thể theo đó mà tự đi cũng được.

Đoạn lão nhân dùng trượng vẽ đồ hình dưới đất, vẽ ra tường tận nơi ở và hình thế của núi Thiệu Quan. Ngọc Kỳ ghi nhớ vào lòng xong nói:

- Bá bá, Long môn luôn có kẻ địch ám muội theo dõi, nhưng không cần lo sợ nữa, bởi vì tiểu diệt đã hiện thân trên giang hồ, cho nên bọn địch không còn phải tính toán theo dõi Long môn nữa.

- Song cũng xin thiếu chủ nhân cải trang, đừng công nhiên đến gặp lệnh tổ mẫu của người để tránh liên lụy đến người trong nhà. Hai mươi năm qua, phu nhân không bao giờ quên mà đã khắc cốt ghi tâm món nợ máu của chủ nhân, ngày qua ngày ra sức khổ luyện để sau này báo thù rửa hận. Thời điểm hai mươi năm đã đến, phu nhân phải lão nô đến Long môn thám thính xem có phải cốc lão gia tử đã dẫn thiếu chủ nhân trở về không, đồng thời hỏi thăm tin tức của Chiêm lão gia. Không ngờ vừa đến Lư Châu thì được tin thiếu chủ nhân đã xuất hiện trên giang hồ. Có thể nói chủ nhân nơi tuyền đài đã anh linh mách bảo phù trợ cho lão nô tìm được thiếu chủ nhân đây.

Lão nhân nước mắt sa như mưa, đây là biểu hiện của nỗi vui mừng lẫn đau khổ tột cùng. Ngọc Kỳ gọi Thanh Hoa đến bái kiến lão Thanh Tương. Xong ba người ngồi bệt xuống bên đường, đoạn chàng kể rõ đầu đuôi, sự việc từ khi hạ Âm Sơn đến hiện giờ.

Họ mất rất nhiều thời gian để kể hết mọi việc. Cuối cùng lão nhân nói:

- Thiếu chủ nhân nên đến Thiệu Quan đoàn tụ một nhà, trước mắt không nên để lộ hành tung. Song thân của thiếu chủ nhân vẫn còn võ công không còn lo sợ nữa. Mấy năm nay, tự mình dựng lên một nông trang, những người làm trong nhà năm xưa tính luôn lão nô chỉ dẫn theo năm người thôi. Cho nên không cách nào đương đầu với bọn cẩu tặc. Lão nô giờ sẽ lập tức đến Long môn tìm Tứ Điện ca thảng đến vùng bên bên núi Hoàng Sơn sắp xếp nơi cư ngụ trước, sau đó sẽ bẩm báo với phu nhân. Hy vọng thiếu chủ nhân trên đường nên cẩn thận, đồng thời xin báo rõ với phu nhân dự định của lão nô.

- Tiểu diệt sẽ lập tức lên đường, bá bá lên đường cũng phải hết sức cẩn thận lưu ý. Xin bảo trọng.

Đoạn lão Thanh Tương cáo từ hai người, cất bước lên đường.

Được tin toàn gia ai nấy đều bình an, hơn nữa lại ở gần đây, Ngọc Kỳ trong lòng cảm thấy yên tâm, an ủi lắm. Lòng chàng như thể cất được một gánh nặng đá tảng đè lên bấy lâu nay. Chàng vui mừng cơ hồ muốn bay lên trời cao, không ngờ sau khi đi một chuyến nguy hiểm đến Hư Vân bảo, chàng không những có được tình yêu nồng nàn chân thành mà Thanh Hoa đã bày tỏ cùng chàng, hơn nữa nhờ có nàng gợi ý đi về hướng đông, nên mới được tin người thân cách biệt bao năm dài đang đợi.

Mãi đến lúc lão nhân đã khuất hẳn, đột nhiên Ngọc Kỳ ôm chầm lấy Thanh Hoa, hôn dồn dập như điên lên gương mặt nàng, đến nỗi khiến nàng cơ hồ nghẹt thở. Ngọc Kỳ ghé sát vào bên tai nàng nói:

- Hoa muội, đa tạ muội, đa tạ...

Thanh Hoa đợi đến khi Ngọc Kỳ đã bình tĩnh trở lại, mới mỉm cười hỏi khẽ:

- Kỳ ca, xin chúc mừng huynh, song sao lại nói lời đa tạ muội?

- Sao lại không đa tạ muội chứ? Không có muội, huynh làm sao có được tin tức của tổ mẫu? Ha ha!

Ngọc Kỳ vui mừng khôn xiết, chàng bế Thanh Hoa nhảy lên ngựa nói lớn "Đi thôi!". Đoàn phóng ngựa như tên bắn.

Chạy hơn hai dặm, thì phía dưới đồi núi xa xa, bên cạnh dòng sông đã đóng băng có một bóng người vận bạch y đang đứng giữa quan đạo, chiếc áo đạo bào bay phấp phới trước gió, tóc bối cao mới nhìn có thể nhận ra ngay là một đạo cô.

Người này chính là Thanh Hư đạo cô ở Phụng Dương, một nữ đệ tử phong lưu đài trang của Tam Thanh.

- o O o -